

Arrest

nr. 215 833 van 28 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 oktober 2015, verklaart er zich op 13 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 28 augustus 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtun qua etnische origine. U bent een soennitisch moslim. U werd geboren op 1 januari 1991 in Mashina in Laghman, maar verhuisde met uw familie naar de wijk "Nahia 2" in Jalalabad-stad. U woonde er in de straat X, die nu X wordt genoemd. U ging drie jaar naar school.

In 2010 ging u aan het werk in Gardez, bij het bedrijf DAI. U was er gedurende 8 of 9 maanden werkzaam als bewaker. In die periode pleegden de Taliban een zelfmoordaanslag op het bedrijf, waarbij drie van de werknemers stierven. Nadien hingen de Taliban brieven omhoog gericht aan de andere werknemers, dat zij hun job moesten stopzetten. U stopte ook effectief met werken en was zes maanden werkloos.

Daarna ging u aan de slag in Laghman, in het district Alingar, in het dorp Parwai. Daar werkte u een drietal jaar voor telecombedrijf Etisalat als bewaker. U was verantwoordelijk voor het aan- en uitzetten van de generatoren en moest het hoofdkantoor verwittigen als de brandstof op dreigde te raken. U had twee collega-bewakers die hetzelfde werk deden, J.M. en Z., maar was nooit tegelijk met hen aan het werk: jullie shiften wisselden elkaar af.

In 2014 kwamen de Taliban 2 of 3 keer langs op uw werk tijdens de shiften van uw collega's om brandstof te stelen. Het hoofdkantoor raakte hiervan op de hoogte en ondervroeg jullie over de verdwenen brandstof. Wanneer duidelijk werd dat de Taliban verantwoordelijk waren voor de diefstal, zei jullie baas dat jullie niet tegen de Taliban moesten ingaan wanneer zij brandstof kwamen stelen, maar gewoon gehoorzamen. De man die verantwoordelijk was voor de brandstof echter, S., besliste de moersleutel weg te nemen die op jullie werkplek lag en die de Taliban gebruikten om aan de brandstof te raken.

In augustus 2014 was u aan het werk toen de Taliban opnieuw langskwamen om brandstof te stelen. U liet hen binnen, maar omdat de moersleutel er niet lag, konden zij niet aan de brandstof raken. De Taliban maakten zich kwaad op u toen er plots werd geschoten: er waren troepen van de nationale veiligheidsdienst gearriveerd. Op gegeven moment werd u ook zelf neergeschoten. U raakte zwaargewond en werd de volgende ochtend wakker in een ziekenhuis in Nangarhar. U moest er drie maanden blijven. In die periode diende uw broer in uw naam klacht in over het incident bij de politie. Tijdens uw ziekenhuisverblijf kreeg u bezoek van uw collega J.M., die u wist te vertellen dat de Taliban naar hem toe gekomen waren om uw adres te vragen. Hij gaf hen uw adres niet.

Na drie maanden in het ziekenhuis mocht u naar huis met pinnen in uw been. Na ongeveer drie maanden thuis werden de pinnen uit uw been verwijderd en leerde u terug te stappen op krukken. U kreeg toen ook uw telefoon terug van uw broer, die het idee had dat u genezen was.

Een week later kreeg u een dreigtelefoon van de Taliban. De persoon aan de andere kant van de lijn achtte u schuldig voor het feit dat bij het incident op uw werk twee talibs gedood waren, en één werd verwond. U vertelde dit aan uw broer, die u toen zei dat hij eerder een dreigbrief had gekregen van de Taliban die aan u was gericht, en waarin u met de dood werd bedreigd.

U besliste dat u niet langer thuis kon blijven. U bleef nog twee maanden in de wijk terwijl uw been verder genas, en uw broer regelde intussen uw reis met een smokkelaar. U verbleef in die periode niet thuis, maar afwisselend bij verschillende kennissen in de wijk. Uiteindelijk verliet u Afghanistan. Na een reis van vier maanden kwam u op 7 oktober 2015 aan in België, waar u op 13 oktober 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: de dreigbrief van de Taliban, de politieklacht, een appreciatiecertificaat van uw werk bij DAI, uw contract bij Etisalat, documenten van uw ziekenhuisverblijf, uw bankkaart, uw taskara en een foto van het litteken op uw been (allemaal originelen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Eerst en vooral dient erop te worden gewezen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat er gebeurde met de Talibanstrijders die op uw werk door de nationale veiligheidsdiensten beschoten werden.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw beide collega's u in het ziekenhuis wisten te vertellen dat tijdens het gevecht twee talibanstrijders werden opgepakt en dat er één werd gedood (CGVS I p. 10). Tijdens uw tweede gehoor stelde u echter dat collega J.M. alleen naar het ziekenhuis kwam, u onder vier ogen wou spreken en u vertelde dat bij het gevecht twee talibanstrijders werden gedood en er één gewond raakte (CGVS II p. 5-6). Wanneer u met die tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, ontkent u eenvoudigweg uw uitspraak van het eerste gehoor en herhaalt u dat er twee talibanstrijders stierven en één gewond raakte. Wanneer u nogmaals gezegd wordt dat u bij het eerste gesprek wel degelijk gezegd heeft dat er twee talibanstrijders werden opgepakt en één stierf, zegt u dat dat een misverstand moet zijn, en dat u wel degelijk al tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat twee talibanstrijders stierven en één gewond raakte. U zegt niet te weten of er al dan niet ook talibanstrijders werden opgepakt (CGVS II p. 12). Na confrontatie met tegenstrijdige verklaringen eenvoudigweg op uw woorden terugkomen is echter geen afdoende verklaring, zeker gezien u in het eerste gehoor tweemaal zelf verklaarde dat twee van de talibs werden opgepakt en één gedood, én u werd gevraagd "hoe weet u dat er twee werden opgepakt en één gedood", waarop u antwoordde dat u het van uw collega's had gehoord (CGVS I p. 10, 12). Uw uitspraak van het eerste gehoor kan dus bezwaarlijk een misverstand genoemd worden.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de Taliban u tijdens hun dreigtelefoontje zegden dat "twee van onze mannen werden opgepakt" (CGVS I p. 10). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat u niet weet of er strijders zijn opgepakt, en u daarop gevraagd wordt of de Taliban u daarover niets verteld hebben tijdens hun dreigtelefoon, zegt u gewoon dat zij verteld hebben dat ze u zouden doden. U wordt vervolgens expliciet gevraagd of u tijdens uw eerste gehoor niet verklaard had dat de Taliban u aan de telefoon meldden dat twee strijders waren opgepakt, maar u ontkent dat gezegd te hebben. Vervolgens stelt u niet meer te weten wat u tijdens het eerste gehoor gezegd heeft over het telefoongesprek met de Taliban (CGVS II p. 12-13). Hoe dan ook blijft de tegenstrijdigheid staande: u zei tijdens het eerste gehoor dat u niet precies wist wat er met de opgepakte talibs was gebeurd, "ik weet alleen dat ze door de overheidstroepen zijn opgepakt", én zei dat de Taliban zelf u expliciet beschuldigden van de arrestatie van twee van hun leden aan de telefoon. Tijdens uw tweede gehoor blijkt u geen idee te hebben van of er al dan niet strijders zijn opgepakt.

Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot het incident op uw werk zelf schaden uw geloofwaardigheid en doen twifelen of het incident wel werkelijk plaatsgevonden heeft.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de rol van uw collega's.

Tijdens uw eerste gehoor werd u gevraagd of uw collega's, die u in het ziekenhuis bezochten, vragen gekregen hadden van de Taliban over wie u was. U antwoordde dat u dat niet weet: zelfs als dat het geval zou zijn, zo verklaarde u, zouden uw collega's u dat niet verteld hebben (CGVS I p. 12). Tijdens uw tweede gehoor echter verklaart u spontaan dat uw collega J.M. u na enkele weken bezocht in het ziekenhuis en u toen wist te vertellen dat hij tijdens uw ziekenhuisverblijf op het werk benaderd werd door de Taliban. Ze hadden hem vragen gesteld en uw adres gevraagd, maar J.M. zei dat hij u niet zo goed kende (CGVS II p. 5-6). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaringen van het eerste gehoor, ontkent u opnieuw eenvoudigweg en beweert u dat u ook tijdens het eerste gehoor dat J.M. langs geweest is en u dit verteld had (CGVS II p. 12). Deze bewering klopt niet. Uw eerdere verklaringen simpelweg ontkennen doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Het feit dat u twee verschillende versies ophangt over de rol van uw collega's in uw probleem met de Taliban trekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in twijfel.

Ook wat betreft de dreigbrief van de Taliban legde u tegenstrijdige verklaringen af.

Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor dat uw broer de dreigbrief van de Taliban, die aan u gericht was, ontving. U verklaarde dat de brief oorspronkelijk was afgegeven aan de imam van de Qasim bin Mohammed-moskee, en dat die hem doorgaf aan uw broer (CGVS I p. 10-11). Wanneer u echter tijdens uw tweede gehoor gevraagd wordt hoe de dreigbrief uw broer bereikt heeft, zegt u dat niet te weten: hij kan via de moskee afgegeven zijn of gewoon thuis binnen zijn gegoooid (CGVS II p. 16). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor stellig antwoordde dat de brief was afgegeven aan de imam van de Qasim bin Mohammedmoskee, herhaalt u enkel dat u niet zeker weet op welke manier de brief uw broer bereikte. Wanneer dan gevraagd wordt waarom u, indien u niet zeker bent, u dat er niet bij vermeldde in uw eerste gehoor, ontkent u opnieuw u eerdere uitspraken. U stelt dat u tijdens het eerste gehoor wel degelijk verteld heeft dat het u niet duidelijk is hoe de brief uw broer bereikt heeft (CGVS II p. 19). Deze bewering is opnieuw niet waar en kan de vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook niet opheffen.

Deze vaststelling doet ernstig twifelen of u wel echt een dreigbrief ontving van de Taliban via uw broer, en doet dan ook nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Naast deze tegenstrijdheden werden ook enkele onaannemelijke elementen aangetroffen in uw relaas, die het nog verder onderuit halen.

Zo verklaarde u dat uw broer u niet op de hoogte bracht van het feit dat hij een dreigbrief (aan u geadresseerd) had gekregen tót u hem zelf vertelde dat u een dreigtelefoon had gekregen (CGVS I p. 10). Vanaf dat moment bleef u niet langer in uw eigen woning: uw broer zei dat het niet veilig was en dat u niet in één plaats mocht blijven (CGVS II p. 17). Dat is eigenaardig: uw broer bleek al enige tijd via de dreigbrief op de hoogte van het feit dat de Taliban u in Jalalabad hadden gevonden, én van het feit dat zij u met de dood bedreigden. Nochtans ondernam hij geen enkele actie en bracht hij u niet op de hoogte, volgens u omdat u nog steeds last had van uw been (CGVS II p. 18). Redelijkerwijze zou verwacht worden dat hij, gezien uw levensgevaarlijke verwondingen en de dreigbrief, de ernst van de situatie meteen zou ingezien hebben en metéén actie zou ondernomen hebben, of u toch minstens op de hoogte zou gebracht hebben van het gevaar waarin u verkeerde. Zijn reactie nadat u hem op de hoogte bracht van de dreigtelefoon is nog bevreemdender: plots neemt hij de dreiging zodanig ernstig dat u niet alleen niet thuis mocht blijven van hem, maar bovendien niet lang op hetzelfde adres mocht blijven, waardoor u in uw toestand – u moest nog aansterken vooraleer u op reis kon vertrekken – om de paar dagen naar een ander adres moest gaan onderduiken. Het gedrag van uw broer, die volgens uw beschrijving van het ene extreem in het andere viel, kan niet overtuigen en trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

De veelheid aan tegenstrijdige en onaannemelijke elementen in uw relaas staan niet toe nog enig geloof te hechten aan uw bewering dat u persoonlijk door de Taliban werd bedreigd.

Wat betreft het incident dat ertoe leidde dat u uw werk bij DAI in Gardez verliet, de zelfmoordaanslag op uw werk, dient opgemerkt te worden dat u bij dit incident niet persoonlijk gevisieerd werd. De brieven die de Taliban achteraf ophingen en waarin zij het bevel gaven te stoppen met werken, waren gericht aan álle werknemers, niet enkel aan u. U verklaart dat u geen problemen meer heeft gehad wegens of nieuws meer gehoord heeft over de situatie sedert u uw werk bij DAI stopzette in 2010. U vermeldt nog dat de algemene veiligheidssituatie in Gardez slecht was en dat een naburige bakker u wist te vertellen dat onbekenden naar u en anderen waren komen informeren, maar ook daaruit is niks voortgekomen (CGVS II p. 9-10). Er kan zodoende niet besloten worden dat u een persoonlijk risico loopt wegens uw voormalige werk bij DAI.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw taskara en bankkaart vormen een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw appreciatiecertificaat van DAI en uw contract bij Etisalat vormen een aanwijzing van uw werksituatie, maar ook dat werpt geen ander licht op de hierboven gedane vaststellingen. De ziekenhuisdocumenten en de foto van uw litteken tonen weliswaar aan dat u inderdaad gewond raakte, maar bieden geen zicht op de omstandigheden waarin dat gebeurde. Wat de dreigbrief van de Taliban en de politieklacht ten slotte betreft dient erop te worden gewezen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relativeert in sterke mate de bewijswaarde van Afgaanse documenten, waardoor ook deze klacht en dreigbrief bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van Amnesty International (stuk 3).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een attest van een manager van het telecombedrijf ETISALAT en een attest van een arts (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd na inval van de Afghaanse veiligheidsdiensten op zijn werk. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij aangaande meerdere kernelementen van zijn vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegde; (ii) zijn verklaringen over de reactie van zijn broer op de beweerde gebeurtenissen onaannemelijk zijn; (iii) hij niet aantoonde dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft omwille van zijn voormalige werk bij DAI; en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van een blote *post factum*-bewering en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen betreffende hetgeen gebeurde met de talibanstrijders die op verzoekers werk door de Afghaanse veiligheidsdiensten werden beschoten:

“Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw beide collega's u in het ziekenhuis wisten te vertellen dat tijdens het gevecht twee talibanstrijders werden opgepakt en dat er één werd gedood (CGVS I p. 10). Tijdens uw tweede gehoor stelde u echter dat collega J.M. alleen naar het ziekenhuis kwam, u onder vier ogen wou spreken en u vertelde dat bij het gevecht twee talibanstrijders werden gedood en er één gewond raakte (CGVS II p. 5-6). Wanneer u met die tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, ontkent u eenvoudigweg uw uitspraak van het eerste gehoor en herhaalt u dat er twee talibanstrijders stierven en één gewond raakte. Wanneer u nogmaals gezegd wordt dat u bij het eerste gesprek wel degelijk gezegd heeft dat er twee talibanstrijders werden opgepakt en één stierf, zegt u dat dat een misverstand moet zijn, en dat u wel degelijk al tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat twee talibanstrijders stierven en één gewond raakte. U zegt niet te weten of er al dan niet ook talibanstrijders werden opgepakt (CGVS II p. 12). Na confrontatie met tegenstrijdige verklaringen eenvoudigweg op uw woorden terugkomen is echter geen afdoende verklaring, zeker gezien u in het eerste gehoor tweemaal zelf verklaarde dat twee van de talibs werden opgepakt en één gedood, én u werd gevraagd “hoe weet u dat er twee werden opgepakt en één gedood”, waarop u antwoordde dat u het van uw collega's had gehoord (CGVS I p. 10, 12). Uw uitspraak van het eerste gehoor kan dus bezwaarlijk een misverstand genoemd worden.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de Taliban u tijdens hun dreigtelefoontje zegden dat “twee van onze mannen werden opgepakt” (CGVS I p. 10). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat u niet weet of er strijders zijn opgepakt, en u daarop gevraagd wordt of de Taliban u daarover niets verteld hebben tijdens hun dreigtelefoon, zegt u gewoon dat zij verteld hebben dat ze u zouden doden. U wordt vervolgens expliciet gevraagd of u tijdens uw eerste gehoor niet verklaard had dat de Taliban u aan de telefoon meldden dat twee strijders waren opgepakt, maar u ontkent dat gezegd te hebben. Vervolgens stelt u niet meer te weten wat u tijdens het eerste gehoor gezegd heeft over het telefoongesprek met de Taliban (CGVS II p. 12-13). Hoe dan ook blijft de tegenstrijdigheid staande: u zei tijdens het eerste gehoor dat u niet precies wist wat er met de opgepakte talibs was gebeurd, “ik weet alleen dat ze door de overheidstroepen zijn opgepakt”, én zei dat de Taliban zelf u expliciet beschuldigden van de arrestatie van twee van hun leden aan de telefoon. Tijdens uw tweede gehoor blijkt u geen idee te hebben van of er al dan niet strijders zijn opgepakt.

Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot het incident op uw werk zelf schaden uw geloofwaardigheid en doen twijfelen of het incident wel werkelijk plaatsgevonden heeft.”

Dienaangaande stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt:

“Wat betreft de gevolgen voor de Taliban bevestigt Verzoeker zijn verklaring van het tweede gehoor: twee doden en een gearresteerde.

Waarschijnlijk is er een verwisseling van plaats van twee woorden in de zin door de tolk : inversie hetzij tussen de cijfers of tussen de woorden.

Verzoeker kon niet weten dat er een inversie was want hij het nederlands niet begrijpt. Dit onderwerp werd amper gesproken. Hij heeft dus de fout niet gezien."

Terwijl hij reeds tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en toen zijn verklaringen tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bevestigde en aanvoerde dat er sprake was van een misverstand tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, betreft het hiervoor geciteerde verweer uit het verzoekschrift opnieuw het bevestigen van zijn verklaringen afgelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en het aanvoeren van een misverstand tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Wat betreft dit beweerde misverstand wees de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing reeds terecht op dat verzoeker zijn verklaringen over de gevolgen voor de talibanstrijders tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud tweemaal bevestigde (twee talibs opgepakt, één talib gedood) en verklaarde dat hij deze informatie had vernomen via zijn collega's. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen, zonder *in concreto* aan te tonen waarom de motivering in de bestreden beslissing betreffende deze verklaringen onjuist zou zijn, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer. Bovendien is het louter bevestigen van één versie van een vastgestelde tegenstrijdigheid op zich uiteraard niet van aard om deze tegenstrijdigheid ongedaan te maken.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker ook met betrekking tot verschillende andere kernelementen van zijn vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegde:

"Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de rol van uw collega's.

Tijdens uw eerste gehoor werd u gevraagd of uw collega's, die u in het ziekenhuis bezochten, vragen gekregen hadden van de Taliban over wie u was. U antwoordde dat u dat niet weet: zelfs als dat het geval zou zijn, zo verklaarde u, zouden uw collega's u dat niet verteld hebben (CGVS I p. 12). Tijdens uw tweede gehoor echter verklaart u spontaan dat uw collega J.M. u na enkele weken bezocht in het ziekenhuis en u toen wist te vertellen dat hij tijdens uw ziekenhuisverblijf op het werk benaderd werd door de Taliban. Ze hadden hem vragen gesteld en uw adres gevraagd, maar J.M. zei dat hij u niet zo goed kende (CGVS II p. 5-6). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaringen van het eerste gehoor, ontkent u opnieuw eenvoudigweg en beweert u dat u ook tijdens het eerste gehoor dat J.M. langs geweest is en u dit verteld had (CGVS II p. 12). Deze bewering klopt niet. Uw eerdere verklaringen simpelweg ontkennen doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Het feit dat u twee verschillende versies ophangt over de rol van uw collega's in uw probleem met de Taliban trekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in twijfel.

Ook wat betreft de dreigbrief van de Taliban legde u tegenstrijdige verklaringen af.

Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor dat uw broer de dreigbrief van de Taliban, die aan u gericht was, ontving. U verklaarde dat de brief oorspronkelijk was afgegeven aan de imam van de Qasim bin Mohammed-moskee, en dat die hem doorgaf aan uw broer (CGVS I p. 10-11). Wanneer u echter tijdens uw tweede gehoor gevraagd wordt hoe de dreigbrief uw broer bereikt heeft, zegt u dat niet te weten: hij kan via de moskee afgegeven zijn of gewoon thuis binnen zijn gegooid (CGVS II p. 16). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor stellig antwoordde dat de brief was afgegeven aan de imam van de Qasim bin Mohammedmoskee, herhaalt u enkel dat u niet zeker weet op welke manier de brief uw broer bereikte. Wanneer dan gevraagd wordt waarom u, indien u niet zeker bent, u dat er niet bij vermeldde in uw eerste gehoor, ontkent u opnieuw u eerdere uitspraken. U stelt dat u tijdens het eerste gehoor wel degelijk verteld heeft dat het u niet duidelijk is hoe de brief uw broer bereikt heeft (CGVS II p. 19). Deze bewering is opnieuw niet waar en kan de vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook niet opheffen.

Deze vaststelling doet ernstig twifelen of u wel echt een dreigbrief ontving van de Taliban via uw broer, en doet dan ook nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te stellen als volgt: *"Ten aanzien van de andere tegenstrijdigheden bevestigt Verzoeker zijn verklaringen van het tweede gehoor."* Hoger werd er reeds op gewezen dat het louter bevestigen van één versie van een vastgestelde tegenstrijdigheid op zich deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Waar verzoeker nog opmerkt als volgt: *"Tussen de gehoren heeft hij gewerkt aan zijn herinneringen. Hij was meer precies tijdens het tweede gehoor."*, komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering na confrontatie met de bestreden beslissing.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze dat verzoekers verklaringen eveneens een aantal onaannemelijkheden bevatten:

"Zo verklaarde u dat uw broer u niet op de hoogte bracht van het feit dat hij een dreigbrief (aan u geadresseerd) had gekregen tót u hem zelf vertelde dat u een dreigtelefoon had gekregen (CGVS I p.

10). Vanaf dat moment bleef u niet langer in uw eigen woning: uw broer zei dat het niet veilig was en dat u niet in één plaats mocht blijven (CGVS II p. 17). Dat is eigenaardig: uw broer bleek al enige tijd via de dreigbrief op de hoogte van het feit dat de Taliban u in Jalalabad hadden gevonden, én van het feit dat zij u met de dood bedreigden. Nochtans ondernam hij geen enkele actie en bracht hij u niet op de hoogte, volgens u omdat u nog steeds last had van uw been (CGVS II p. 18). Redelijkerwijze zou verwacht worden dat hij, gezien uw levensgevaarlijke verwondingen en de dreigbrief, de ernst van de situatie meteen zou ingezien hebben en metéén actie zou ondernomen hebben, of u toch minstens op de hoogte zou gebracht hebben van het gevaar waarin u verkeerde. Zijn reactie nadat u hem op de hoogte bracht van de dreigtelefoon is nog bevreemdender: plots neemt hij de dreiging zodanig ernstig dat u niet alleen niet thuis mocht blijven van hem, maar bovendien niet lang op hetzelfde adres mocht blijven, waardoor u in uw toestand – u moest nog aansterken vooraleer u op reis kon vertrekken – om de paar dagen naar een ander adres moest gaan onderduiken. Het gedrag van uw broer, die volgens uw beschrijving van het ene extreem in het andere viel, kan niet overtuigen en trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aantoonde dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zou kennen omwille van zijn voormalige werk bij DAI in Gardez:

“Wat betreft het incident dat ertoe leidde dat u uw werk bij DAI in Gardez verliet, de zelfmoordaanslag op uw werk, dient opgemerkt te worden dat u bij dit incident niet persoonlijk geviséerd werd. De brieven die de Taliban achteraf ophingen en waarin zij het bevel gaven te stoppen met werken, waren gericht aan alle werknemers, niet enkel aan u. U verklaart dat u geen problemen meer heeft gehad wegens of nieuws meer gehoord heeft over de situatie sedert u uw werk bij DAI stopzette in 2010. U vermeldt nog dat de algemene veiligheidssituatie in Gardez slecht was en dat een naburige bakker u wist te vertellen dat onbekenden naar u en anderen waren komen informeren, maar ook daaruit is niks voortgekomen (CGVS II p. 9-10). Er kan zodoende niet besloten worden dat u een persoonlijk risico loopt wegens uw voormalige werk bij DAI.”

Nogmaals laat verzoeker na dienaangaande enig inhoudelijk verweer te voeren.

Wat betreft de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw taskara en bankkaart vormen een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw appreciatiecertificaat van DAI en uw contract bij Etisalat vormen een aanwijzing van uw werksituatie, maar ook dat werpt geen ander licht op de hierboven gedane vaststellingen. De ziekenhuisdocumenten en de foto van uw litteken tonen weliswaar aan dat u inderdaad gewond raakte, maar bieden geen zicht op de omstandigheden waarin dat gebeurde. Wat de dreigbrief van de Taliban en de politieklacht ten slotte betreft dient erop te worden gewezen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relativiseert in sterke mate de bewijswaarde van Afghaanse documenten, waardoor ook deze klacht en dreigbrief bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met zijn medische documenten, die volgens hem de omstandigheden beschrijven omtrent de ziekenhuisopname, de oorzaken van de letsels en de behandelingen en aldus zijn vluchtrelaas bevestigen. In de bestreden beslissing wordt blijkens het voorgaande wel degelijk gemotiveerd betreffende de door verzoeker voorgelegde medische documenten: *“De ziekenhuisdocumenten en de foto van uw litteken tonen weliswaar aan dat u inderdaad gewond raakte, maar bieden geen zicht op de omstandigheden waarin dat gebeurde.”* In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bevatten deze documenten geen enkele indicatie over beschietingen op zijn werk waarbij talibanleden betrokken zouden zijn en/of waarna hij door de taliban zou zijn bedreigd. Het loutere feit dat verzoeker verwondingen opliep in een schietincident toont op zich de omstandigheden en de gevolgen van dit incident niet aan. De commissaris-generaal wijst er in voormelde motivering immers terecht op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben (namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen), zodat deze medische documenten, gelet op de voorgaande vaststellingen inzake verzoekers vluchtrelaas, op zich onvoldoende zijn om de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten alsnog

aannemelijk te maken. Waar verzoeker erop wijst dat zijn raadsman aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorstelde om bijkomende medische vaststellingen door een deskundige te laten opmaken en dat de *protection officer* dit heeft geweigerd omdat dit niet nodig was kan vooreerst worden vastgesteld dat niet blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekers raadsman beperkt zich op het einde van persoonlijk onderhoud immers tot *“geen opmerkingen. Ik zal de nota’s onderzoeken”* (notities persoonlijk onderhoud, 13 juni 2018, 20). Hoe dan ook, de bewijslast rust in beginsel bij verzoeker. Indien verzoeker van mening is dat bijkomende medische verslagen zijn relaas kunnen ondersteunen is het aan hem om deze documenten bij te brengen.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan het volgende worden vastgesteld. Het attest van een manager van het telecombedrijf ETISALAT (rechtsplegingsdossier, stuk 7), is slechts een kopie, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren valt. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie over corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dat dit attest werd opgesteld op 30 augustus 2018 en dus na de bestreden beslissing, duidt op het gesolliciteerd karakter ervan. Het gebruik van gebrekkig Engels, zoals bijvoorbeeld de zin *“You may have further queries please do hesitate to contact us”*, vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de bewijswaarde van dit stuk. Zelfs indien er nog enige waarde zou gehecht worden aan dit document kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker gewond raakte. Het medisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 7) betreft bovendien slechts een kopie van een foto en ontbeert dan ook enige bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en/of omstandigheden. Ten overvloede hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International (stuk 3) dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker, zodat dit rapport niet volstaat om in hoofde van verzoeker alsnog *in concreto* een vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gesteld als volgt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing als volgt vast: *“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker weerlegt deze informatie niet en beperkt zich tot het citeren uit en het verwijzen naar een mensenrechtenrapport en persuittreksels die beide betrekking hebben op de algemene situatie in Afghanistan hetgeen niet volstaat om afbreuk te doen aan de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de specifieke situatie in het district Jalalabad.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER